

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10514/2025
05.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Драган Ранђеловић, Маја Јевремовић и Александар Јовановић, адвокати из ..., против туженог Привредног друштва за прераду, замрзавање, складиштење и промет пољопривредних производа „MASTER FRUITS“ ДОО Београд, кога заступа пуномоћник Александар Каченков, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2797/24 од 09.04.2025. године, у седници одржаној 05.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2797/24 од 09.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2797/24 од 09.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 2686/2023 од 08.05.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужени да тужиљи исплати на име накнаде материјалне штете износ од 41.122,60 динара, са законском затезном каматом од 11.05.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.289,80 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 2797/24 од 09.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.489,80 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи као о

изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Правноснажном пресудом, након оцене неоснованости приговора недостатка активне легитимације на страни тужиле, применом материјалног права из члана 262. Закона о облигационим односима, обавезан је тужени да тужилу као пољопривредном произвођачу и носиоцу регистрованог пољопривредног газдинства накнади штету коју је претрпела због мање исплаћене цене за откупљене малине у лето 2022. године од уговорене откупне цене од 550, динара по килограму у тренутку испоруке, која је уписана у свим дневним откупним листовима потписаним од стране тужиле и овлашћеног лица туженог.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нема услова прописаних одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер нема потребе за разматрањем правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем примењеног материјалног права. Такође, не постоје разлози ни за уједначавање судске праксе у погледу примене члана 463. Закона о облигационим односима на који се указује у ревизији, јер тужени уз ревизију није доставио, нити се позвао на правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима за накнаду уговорне штете зависи од утврђених релевантних чињеница. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилност утврђеног чињеничног стања, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова за посебну ревизију, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, како нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, Врховни суд је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 29.05.2023. године. Вредност предмета спора је 41.122,60 динара и поступак је вођен по правилима парнице о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**